Balin Feri
Descoperirea secolului

„Doctor în genetică, descoperit genele responsabile de frumuseţea feminină. Pentru o sumă modică viitorul fetiţei dumneavostră poate fi înbunătăţit. Frumuseţea este un atuu puternic, deschide uşi, rezolvă probleme şi garantează succesul. De ce să aveţi o fată mică, neagră, urâtă şi obeză când puteţi avea una înaltă, blondă şi suplă? Fiţi deştepţi! E-mail: frumuseţeasecumpără@gmail.com”

Capestrone, *il capo di tutti capi*, mare mafiot autohton, proprietar al unei afaceri cu arme, droguri şi prostituate, precum şi a jumătate din comuna Glina, a lăsat ziarul din mână şi a verificat să nu-i fie cumva soţia în preajmă.

Era om tânăr acest Capestrone, născut într-o familie de „etnici” şi trecut în certificatul de naştere ca Lopătaru Palmolivu Odicolon. A reuşit să devină bogat, celebru şi… Capestrone tocmai în însorita Italie, unde plecase de foame. Norocul şi-l face însă omul, mai ales dacă nu se dă în lături de la o mică intrare prin efracţie în casa unui barosan, după ce-l vede pe acesta plecând cu limuzina. De unde să fi ştiut amărâtul Odicolon că în limuzină se află doar şoferul şi doamna Capestrone? El a sărit liniştit gardul, s-a căţărat pe burlan până la etajul al doilea şi s-a strecurat prin fereastra deschisă. Toate aceste operaţiuni au decurs în linişte şi în mare viteză poate şi datorită faptului că eroul nostru nu era încomodat de purtarea a prea multor haine. Dacă nu cumva unora li se pare prea mult un şort purtat direct pe piele, nişte şlapi de gumă, abandonaţi dealtfel sub geam şi un lanţ de aur la gât, şterpelit cu două zile înainte, în înghesuiala din metrou.

A nimerit în dormitorul domnişoarei Capestrone într-un moment când ea făcea baie. A scotocit repede prin dulap dar nu a găsit nimic interesant. A căutat şi în sertarele măsuţei de toaletă, dar în afară de o sticluţă de eau de cologne peste altceva nu a dat. Bine măcar că nu ştia bătrânul Lopătaru, când şi-a botezat copilul, cum se scrie eau de cologne. Despre Odicolon nu ghicesc chiar toţi din ce limbă provine…

A căutat apoi acolo unde ştia din anii copilăriei că ascundea tac-su banii de copii şi mă-sa de tac-su: sub saltea. Aici a găsit

ceva remarcabil, dar nu tocmai ce căuta. Pe moment s-a blocat cu obiectul în mână, dar de cum a auzit paşi apropiindu-se pe hol s-a dezmeticit, a încercat să se ascundă sub pat dar cum acesta nu avea picioare a fost nevoit să renunţe. Până la dulap nu mai avea şanse să ajungă aşa că s-a vârât sub pilotă şi s-a acoperit. Pe uşă a intrat domnul Capestrone. A observat umflătura din mijlocul patului şi a pornit decis să-şi trezească fiica. Tocmai când a dat deoparte pilota, a apărut din baie domnişoara Morena. Proaspăt spălată şi în pielea goală. Iar de sub pilotă a fost scos la iveală chipeşul Odicolon. Strângea în mâna stângă un dildo roşu cu două capete, de vreo jumătate de metru şi se întreba dacă poate fi folosit pe post de pulan.
Tatăl oripilat s-a uitat dezaprobator la Morena.
- Ce-i cu ăsta la tine în pat?
Se referea evident la minoritarul îmbrăcat cu un lanţ de aur, decis precum legendarul Samson în lupta cu filisteii, cu toate că strângea în mână nu falca, ci un alt organ al mult-pomenitului măgar.
Fata a aruncat o privire asupra instrumentului din mâna lui Odicolon, s-a înroşit până în vârful urechilor, deşi nu i-a fost uşor să facă asta, ea fiind cam neagră din naştere, apoi a oftat şi a recunoscut tot. Convinsă că e vorba de jucărica descoperită şi-a pus ochii în pământ şi feciorelnic a murmurat:
- Iartă-mă, tată, am cedat ispitei…
Bătrânul Capestrone, oripilat şi nevenindu-i să creadă că un astfel de individ poate fi descris ca fiind o ispită, a mai pus o întrebare.
- Ce faci cu el în pat, ziua în amiaza mare? Cu noi acasă…
Domnişoara s-a gândit o clipă cum să explice una ca asta de faţă cu un necunoscut, care probabil l-a ajutat pe tatăl ei să depisteze obiectul, apoi a ridicat ţâfnoasă capul şi a răspuns hotărâtă.
- Nu mai sunt copil şi dacă nu mă laşi să merg la cluburi noaptea, atunci mă descurc şi eu cum pot. În plus credeam că aţi plecat.
În gând a recunoscut Odicolon că aşa a crezut şi el. Tot în gând, Morena, a mulţumit sfinţilor că n-a fost surprinsă în flagrant cu delictul în mână. Sau… mă rog.
Pe când s-a lămurit situaţia, deja ştia lumea că domnişoara Morena, cu toate că este mică, neagră şi obeză, şi-a găsit un

iubit. Iar iubitul nu avea nimic de obiectat din moment ce nu vroia să-şi petreacă următorul veac în compania peştilor, pe fundul unui lac din apropiere, încălţat probabil cu un butoi plin de beton. Totuşi lumea nu înţelegea cum poate un băiat tânăr şi nu tocmai urât, chiar dacă poartă doar un şort portocaliu şi incredibilul nume de Odicolon, să se înamoreze la vederea unor ochi ce par să se privească între ei. Şi ce dacă aparţine incontestabil minorităţii etnice cunoscută în cercurile oficiale ca fiind păstrătoarea tradiţiilor, iar în cele neoficiale ca având o (mai mică sau mai mare, dar în orice caz eternă) problemă cu verbul a avea. Nu la partea cu eu am sau noi avem, ci doar la formele mai complicate de genul: alţii are şi noi n-are. Necunoscute sunt însă căile Domnului şi minuni se tot întâmplă. Cu surle şi trâmbiţe, alai şi chiar o delegaţie formată din cei mai de vază şi mai prezentabili minoritari din clanul Lopătaru, s-a întâmplat nunta.
S-a terminat şi luna de miere, tinerii însurăţei s-au stabilit în comuna natală a mirelui şi din bunăvoinţa socrului, Odicolon, devenit Capestrone după ce s-a măritat, a pus pe picioare o mică dar înfloritoare afacere pentru care orice judecător l-ar fi premiat cu minim douăzeci de ani, dacă s-ar fi găsit dovezi. Dar nu se găseau, de asta avea grijă tata socru la început, până căzu victimă unor modificări fizionomice inexlicabile, când i-a trecut un glonţ prin lobul frontal în timpul unei conversaţii civilizate cu şeful unui clan rival. Între timp însă tânărul Capestrone deprinse toate subtilităţile funcţiei şi conducea cu mână de fier de sub papucul soţiei. Nu se temea decât de gura Morenei. Când femeia se punea pe urlat Il capo di tutti capi tremura şi se uita după o ascunzătoare pentr că în astfel de momente invariabil îşi amintea de bau-baul cu care îl ameninţau părinţii în anii copilăriei. La ei în casă femeia purta pălăria, incontestabil. Din păcate şi mustaţa, iar cu acest amănunt nu reuşea Odicolon să se împace. Însă averea de aproape un miliard de euro este un argument suficient de convingător cât să-şi ia gândul de la un eventual divorţ. Sărmanul Capestrone, neconsolat şi-a căutat liniştea sufletească în jafuri şi crime. La violuri avea interzis, din păcate…
Capestrone a recitit articolul, a oftat, s-a scărpinat în cap şi dacă nu mă înşel chiar şi în altă parte. Vroia copii, iubea copii,

dar dacă aceştia ar fi semănat cu draga de Morena? Cu o astfel de percepţie e de înţeles de ce a tratat sexul cu mare băgare de seamă şi cu infinită grijă, cel puţin până acum. Atunci când i se întâmpla să se autoconvingă, în ciuda celor transmise de simţuri, că are de-a face totuşi cu o femeie şi reuşea să atingă binecuvântata stare erectă, îşi punea două prezervative şi în dimineaţa următoare se îngrijea ca Morena să primească în cafeaua de dimineaţă pe lângă zahăr şi o pastiluţă Escapelle. Câţiva ani a încercat să-şi convingă consoarta de binefacerile tehnologice ale secolului vitezei şi i-a comandat drept cadou de Moş Craciun, tocmai din îndepărtatul Hong Kong, setul complet de vibratoare Venus Gemini, dar degeaba. De datoria conjugală nu scăpa şi cel mai teribil coşmar a bietului Odicolon a devenit acela în care soţia îl înştiinţa că a rămas grea.

Dar dacă ar avea certitudinea că vor semăna copii cu altcineva şi nu cu mama lor, parcă altfel ar arăta situaţia.

S-a aşezat în faţa calculatorului şi a scris doctorului. Doar numele şi propriul număr de telefon, nimic altceva.

A fost sunat a doua zi, dis de dimineaţă, tocmai când stătea pe tron şi răsfoia în secret un vechi şi jerpelit număr din Playboy.

- Mister Capestrone?

- Ie. Io sunt. Socares prala?

De la celalalt capăt nu răspundea nimeni.

- Care faci măh mişto, că-ţi rup capul!? Has moro car!

- Pardon, cred că e o greşeală. Nu este numărul domnului Capestrone?

Între timp şi-a amintit Odicolon de anunţ şi a schimbat imediat tonul.

- Ba da, este numărul domnului Capestrone. Eu estem, suntem. Domnul Capestrone, vreau să zic. Dumeavostră esteţi doctoru' cu anunţul?

- Da, eu sunt. Convorbirile mi-ar putea fi interceptate aşa că nu vă pot da prea multe detalii. Propun să ne întâlnim pentru a discuta faţă în faţă. Sâmbătă la ora 4, pe scările bibliotecii academiei. Vă convine?

Odicolon nu era aşa prost cum părea la prima vedere.

- Nu e bine acolo. Dacă pe mine mă vede un poliţist stând aşa aproape de o bibliotecă îşi dă seama imediat că ceva nu-i în regulă. Mai bine ne vedem în Piaţa Unirii şi stăm de vorbă

lângă bancomat. Aşa vor crede că pregătim o spargere şi ne lasă în pace.
Zis şi făcut. S-au întâlnit, au discutat, au stabilit preţul şi modul în care vor decurge toate. Doctorul Arnold Bedrich era om serios şi nu i-a cerut lui Odicolon să plece pe încredere, ci a întocmit un contract. Unul în care scria doar că garantează clientului că soţia acestuia va aduce pe lume o fetiţă care are părul blond, ochii albaştrii, dantura perfectă şi picioarele de cel puţin o sută zece centimetri la optsprezece ani, precum şi sâni de dimensiuni medii, în formă de pară. Garantat va ajunge celebră, a adăugat la urmă. Actul era semnat şi ştampilat, dar doctorul nu a fost dispus să-i dea hârtia până nu i-a transferat în cont suma de trei sute douăzeci şi cinci de mii patrusute nouăzeci şi şase de euro şi şaptezeci de cenţi. La atât se ridicau costurile acumulate şi includeau şi cele trei vizite obligatorii ale soţiei la cabinet. Prima dată urma să i se recolteze un ovul, a doua oară să-i fie implantat ovulul fecundat, iar ultima dată, la două luni după implantare, pentru a se asigura că sarcina decurge normal. Lui Odicolon i s-a părut că preţul este foarte convenabil, mai ales că scăpa şi de neplăcuta sarcină de a fecunda. Atât de convenabil încât s-a gândit imediat la alte eventuale contracte.
- Doctore, pe soţia mea poţi s-o transformi în blondă?
- Nu am cum. Dacă s-a născut brunetă atunci aşa va muri. Alţii îi pot face eventual operaţii estetice, dar eu te-aş sfătui s-o trimiţi la coafor, să se vopsească.
Domnul Capestrone şi-a închipuit-o blondă pe Morena, dar şi-a dat seama imediat că asta nu a fost o idee bună. Brunetă când o privea îi provoca doar silă şi greaţă, blondă ar fi fost însă ceva de speriat. Iar el avea obligaţia de a dormi cu ea în pat, uneori…
- Dar ce alte şmecherii mai ştii să faci doctore?
Lui Bedrich atât i-a trebuit. Pasionat cum era i-a vorbit lui Capestrone despre ce înseamnă manipularea genetică, iar acesta a fost atât de impresionat încât a decis instantaneu să-şi facă un laborator în pivniţă. Treaba asta era atât de interesantă încât merita să renunţe la topitoria de metale rare şi la confecţionarea scocurilor din pură pasiune. Mai întâi de toate îşi dorea să facă o găină care să aibe douăzeci de pipote şi cel puţin zece perechi de picioare…

Să-l lăsăm însă pe domnul Capestrone să viseze la cât bine va face el omenirii cu această găină ipotetică şi să ne concentrăm puţin asupra doctorului Bedrich. Un cercetător excepţional, o minte absolut sclipitoare, dovadă diploma de doctor cumpărată cu cinci ani în urmă, de la un thailandez aflat la ananghie.
De când au construit japonezii aparatul Genetix, pentru geneticieni a început o nouă eră. Nu mai erau nevoiţi să piardă săptămâni pentru a stabili cu exactitate configuraţia genetică a cuiva, era suficient să introducă o mostră în aparat şi acesta, după câteva minute, returna rezultatul complet al analizei. Zilnic mii de coduri genetice erau adăugate în banca de date mondială, administrată de Google. Alături de codul genetic al fiecărui om îi erau înregistrate şi toate caracteristicile fizice şi psihice care puteau fi determinate cu exactitate. La fel şi toate bolile de care a suferit. Aşa în foarte scurt timp, doar făcând comparaţii şi rulând teste, au reuşit să determine rostul unui număr impresionant de gene. De exemplu dacă toţi oamenii care sufereau de miopie aveau o anumită genă pe un anumit cromozom şi nimeni dintre cei care nu suferă de miopie nu avea acea genă, atunci probabilitatea ca acea genă să fie cea care determina miopia, era foarte mare. Era suficient să efectueze câteva teste de verificare şi putea să-şi anunţe descoperirea. Aşa s-a ajuns la vânarea senzaţionalului. Canadienii au izolat gena responsabilă de nimfomanie, francezii gena cleptomaniei iar un grup de cercetatori ruşi pretindeau că au descoperit gena genialităţii. Gena homosexualităţii a fost evidenţiată de către danezi, cea a simţului pentru stiinţele exacte de cubanezi şi în scurt timp nu mai exista naţie care să nu revendice una dintre descoperirile demne de Nobel. Iar lui aproape că nu i-a mai rămas nimic de descoperit. Căuta,cât era ziua de lungă, să găsească o trăsătură care încă nu se ştia de care genă este indusă, dar rămânea dezamăgit zi după zi. Omenirea se apropia cu paşi repezi de obţinerea genomului uman complet.
Problema este că genomul uman conţine aproximativ o sută de mii de gene, adică aproximativ trei miliarde de nucleotide, corpul uman este capabil să sintetizeze optzeci de mii de proteine, deci induce mult mai multe trăsături decât avem noi cuvinte să definim. Pentru tot ce gândim avem cuvinte să

exprimăm, cum vom descrie însă trăsături de a căror existenţă nu suntem conştienţi?
Cu astfel de gânduri se amărea Bedrich în ziua în care a crezut că în sfârşit şi-a atins visul: a găsit gena unei trăsături la care nimeni nu s-a gândit înaintea lui. Aşa-numita genă a norocului. Ştia că există o genă a pasiunii pentru jocurile de noroc, a fost descoperită de columbieni, şi acesta era un punct bun de pornire. A cerut calculatorului să-i selecteze pe toţi cei care nu doar că au plăcerea jocului ci au şi câştigat sume considerabile. A rulat apoi un program care a evidenţiat toate elementele comune din genomul câştigătorilor, dar nu a obţinut nici un rezultat concludent. A cerut apoi selectarea celor care au câştigat de minimum trei ori. Lista s-a redus astfel la câteva sute de nume. A făcut o selecţie asemănătoare şi printre cei care erau pasionaţi de jocurile de noroc dar nu au câştigat niciodată ceva important, iar dintre aceştia i-a păstrat doar pe cei care jucau cu regularitate. La sfârşit a obţinut două gene, botezate de el a nororocului, respectiv a ghinionului. Inainte de a anunţa descoperirea avea obligaţia efectuării unor verificări şi modul cel mai simplu era abordarea inversă a problemei, depistarea genei apoi studierea vieţii respectivului individ pentru a vedea dacă se confirmă prezenţa norocului sau a ghinionului. Pentru a uşura efectuarea testului s-a gândit să gasească o persoană cât mai apropiată şi când a dat căutare după un individ din institut care să posede una din gene a constatat surprins că el însuşi posedă gena norocului. Dar nu a jucat niciodată jocuri de noroc…
S-a dus la cel mai apropiat cazinou şi a pus zece euro pe un număr. Într-o oră a câştigat opt mii. Iar în urmatoarea oră a pierdut o sută de mii. Şi-a scos toţi banii de pe carduri pentru a achita datoria şi a mai rămas cu două mii de euro. I-a jucat şi a câştigat iar. Nu s-a oprit însă la timp şi când s-a întors la institut avea o datorie de două sute douăzeci şi cinci de mii patrusute nouăzeci şi şase de euro şi şaptezeci de cenţi. A dat anunţul în ziar şi a verificat încă odată situaţia celor care posedau aşa-numita genă a norocului. A constatat că nici unul nu era bogat, că nici unul nu s-a oprit la timp şi au pierdut în final mai mult decât au câştigat. Aşa a ajuns la un mare adevăr: că cine e pasionat de jocuri poate avea noroc din când în când, dar asta nu-l ajută. Dacă nu ar fi ajuns şi el în situaţia de a fi

falit, ar fi constatat doar un mare adevăr, aşa a recunoscut că-i vorba de un adevăr pe cât de mare pe atât de foarte trist. Atât de trist încât el, mare şi celebru savant s-a văzut nevoit să se asocieze cu un oarecare Capestrone, care surprinzător vorbea limba română în stilul unor minoritari după care el personal nu se dădea în vânt.
Banii i-au prins însă bine şi i-a folosit cu cap. A investit în achiziţionarea unor eşantioane prelevate din corpurile unor gemeni monozigoţi, intuind că ascund informaţii importante. Şi nu s-a înşelat. La exact un an după contractul încheiat cu Capestrone a făcut cea mai mare descoperire din întreaga istorie a omenirii. Comparase codul genetic a doi gemeni monozigoţi care muriseră, din păcate pentru ei şi din fericire pentru Bedrich, la nici o săptămână după ce s-au născut. A identificat o singură variaţie semnificativă a genomului între cei doi indivizi, deşi firesc ar fi fost să nu existe nici una. Deşi fiecare poseda gena botezată de Bedrich P632, aceasta se situa pe cromozomi diferiţi. Copii au fost identici până la cel mai neînsemnat detaliu, dar îşi găsiseră sfârşitul din cauze diferite, celui care avea gena P632 în cromozomul 4 i se oprise inima, pe când fratele geamăn al acestuia, având P632 în cromozomul 20, făcuse un blocaj renal. Iar verificarea a confirmat ipoteza doctorului, întradevăr toţii oamenii care au murit din cauza unui infarct aveau acea genă în cromozomul 4. Foarte curând a reuşit să determine că prezenţa acelei gene, funcţie de cromozomul în care se găseşte şi de locul în care stă înserat între celelalte gene, determină modul în care individul îşi găseşte moartea. Chiar şi moartea accidentală, violentă. Toţi indivizii la care pe cromozomul 17 între ultimele 40 de gene apărea şi cea a morţii, îşi găsiseră sfârşitul ca urmare a unei întâmplări nefericite, nu din cauze naturale. Da, asta sună tare aiurea pentru că moartea este cât se poate de naturală, mereu. Cum ar fi un om fără această genă? A izgonit însă gândul înainte să formuleze un răspuns pentru că-i venise o altă idee. A verificat rapid, s-a convins că va avea şi el o moarte violentă, dar nu i-a păsat prea mult. S-a ridicat din faţa calculatorului, şi-a luat pardesiul din cuier pentru a porni spre casă. Noaptea e sfetnic bun, descoperirea a făcut-o dar nu era decis să-o mediatizeze. Nu putea risca să se facă de râs…

Acasă însă n-a mai ajuns. De cum s-a urcat la volanul maşinii sale, de pe bancheta din spate cineva i-a lipit un obiect rece, metalic, de ceafă. A înţepenit. Era vorba de un pistol, a văzut în filme că aşa se face. Tot de acolo a învăţat şi că eroul nu se pierde cu firea ci dezarmează sau măcar zăpăceşte cu calmul său de gheaţă.
- Să mergem, doctore. Te aşteaptă Capestrone.
- De ce mă aşteaptă? Nu putea să mă sune în loc să trimită pe cineva?
- Nu pune întrebări, ci condu. Nu ştiu despre ce-i vorba şi nici nu mă interesează. Eu am primit ordin să te duc acasă la el şi asta am să fac indiferent că-ţi convine sau ba. Eventual, dacă te împotriveşti sau încerci vreo şmecherie, te voi duce cu mâinile şi picioarele rupte. Poate mai scot şi câţiva dinţi, dacă insişti.
Bedrich şi-a dat seama că n-are cu cine să ducă tratative. Tipul cu pistolul probabil nu s-a uitat la aceleaşi filme, ori credea că joacă în rolul eroului.A tras adânc aer în plămâni, a băgat cheia în contact şi a pornit maşina. Dirijat de pe bancheta din spate şi încurajat cu câte o palmă după ceafă când se prefăcea că nu înţelege, după nici jumătate de oră a ajuns în comuna Glina, la o poartă din fier forjat . Aici a fost preluat de doi tuciurii cu cefe ca de taur, lanţuri de aur şi tricouri Gucci. Luat efectiv pe sus şi dus direct jos în pivniţă unde îl aştepta întradevăr Capestrone. Nu părea tocmai bine-dispus cum se plimba în treningul său roşu, nou nouţ. Dar l-a întâmpinat totuşi respectuos pe doctor după ce s-a privit într-o oglindă şi a dat nemulţumit din cap. Roşul îl avantaja, dar croiala treningului nu era potrivită, îi scotea în evidenţă dosul şi burta, nu pectoralii şi bijuteriile.
- Luaţi loc, vă rog frumos!
Apoi, când încă nici n-a apucat doctorul să se apropie de scaun, a scos un răcnet de parcă l-ar fi pişcat ceva.
- Ce mă fac cu tine, doctore? La insistenţele maică-mii am jurat că nu te omor şi nici nu te ologesc, dacă toate cele scrise de tine în contract se vor împlinii.
Bedrich, schimbat la faţă şi bâlbâindu-se a cerut explicaţii.
- Cum să dece după ce că…
- Mucles mo! N-am promis nimănui că nu-ţi dă cuţit altcineva de dragul meu. Ia convinge-mă că nu ţi-ai bătut joc de mine.

Doctorul s-a gândit că oare cum îşi închipuie Capestrone că poate să ducă muncă de lămurire fără să-şi deschidă gura. Dar nu era singurul neajuns, mai era şi faptul că nu reuşea să ghicească ce-l nemulţumeşte pe client.
- Nu vreţi mai bine să-mi explicaţi ce s-a întâmplat?
- Oh, da. Vreau tare mult! S-a întâmplat că a născut Morena noaptea trecută. O minune, exact cum ai zis, doctore. O fetiţă de şapte kilograme şi jumătate.
- Felicitări! , a găsit doctorul de cuviinţă să zică provocând o nouă criză de isterie.
Cu greu a reuşit Odicolon să se stăpânească şi să continue.
- Toate sunt exact cum ai scris în contract, doctore. Fata are păr blond, numai că-i creşte pe spate şi pe picioare. Are şi ochi albaştrii, dar nu cei de pe faţă, ci cei apăruţi în locul sfârcurilor. Picioarele îi vor fi cu siguranţă lungi, mai ales a treia pereche. Sâni mari deja are, dar nu pe piept ci sub braţe, în apropierea unei danturi perfecte. A ajuns şi celebră pentru că s-au adunat toţi s-o vadă şi o studiază doctorii ca pe un extraterestru. Dacă trăieşte până mâine va ajunge în cartea recordurilor. Preotul a vrut să-i facă nu ştiu ce extrocare, dar l-am scos cu şuturi în cur din spital. Ce zici de asta?
- Exorcizare, a precizat un minoritar din colţul îndepărtat al camerei.
- Nu pe tine te-am întrebat, l-a repezit Capestrone. Lasă-l pe doctor să vorbească.
- Despre exorcizare cred şi eu că era vorba, susţinu doctorul părerea tuciuriului.
- Nu înţeleg ce vrei să zici. Din cauza exto, extro, extraorcizării a ieşit aşa? Mă rog, oricum nu contează. Bruzli, Casanova, faceţi-i felu' şi îngropaţi-l adânc în gunoi. Sandokane, ajută şi tu. Luaţi-l şi pe Chichicean să stea de şase.
Celui numit Bruzli i-au lucit ochii, dar a fost readus cu picioarele pe pământ de Casanova.
- E vorba să-l omorâm, fraiere. Nu să-i facem felul în stilul tău.
Bruzli nu s-a lăsat convins aşa uşor.
- **Ciple cealma tuta, moi!**
Poate ar mai fi continuat, dar Casanova i-a făcut o propunere imposibil de refuzat.
- Poraves!

Doctorul Bedrich n-a înţeles o boabă din schimbul ăsta de replici, dar şi-a dat seama că e groasă rău treaba. Şi-a amintit brusc de ultima sa descoperire.
- Domnule Capestrone, am descoperit azi ceva ce valorează milioane. Miliarde chiar! Vă pot spune cum veţi muri. Pot face asta pentru oricine.
Il capo di tutti capi s-a scărpinat puţin la partea moale, şi-a dat ochii peste cap şi a anunţat verdictul final.
- Zi să mori la pârnaie! Asta poate s-o facă şi Strălucirea, maică-mea, pentru zece lei. Tu vrei să-i iei pita de la gură? Luaţi-l.
Au pornit cu doctorul către uşă când şi-a amintit Capestrone că a mai făcut cuiva o promisiune.
- Staţi! Am promis Morenei că de câte ori sunt nevoit să fac rău cuiva, voi încerca să fiu cât mai tolomac…mai tore…tote…, cum dracu se numeşte cuvântul ălă?
- Tolărant, sări în ajutorul şefului Jereu, şoferul de pe limuzină.
- Aşa, aşa, tolărant. Deci să fiu cât mai tolărant şi pe cât posibil să fac şi o faptă bună, pentru echilibru.
Doctorul a răsuflat uşurat crezând că va scăpa.
- Bruzli, înainte să-l omorâţi poţi să-i faci felul. Oricum nu contează dacă păşeşte mai ţanţos pe lumea hailaltă.
Aşa s-a trecut pe lângă una dintre cele mai importante descoperiri şi oamenii au rămas muritori. Dar în tot răul există şi ceva bun, zice o vorbă veche…
Bruzli a fost fericit o oră, iar Jereu a rostit un adevăr mai mare decât bănuia când, seara, înainte de a adormi, a şoptit în urechea soţiei sale:
- Fă, Demimur, Capistone ăsta-i o pedică în ivoluţie!